

[Bertel Dahlgaard.]

og i sit Ordvalg gør sig skyldig i en Misforstaaelse. Mit Parti er ansvarlig for eller medansvarlig for, hvad vi enes med Regeringen om, for dette er vi rede til at føre et fælles Forsvar. Den højtærede Statsminister er ikke i Stand til at nævne Eksempler paa, at vi har samarbejdet med Regeringen, men bagefter illoyalt har angrebet Resultaterne af dette Arbejde. Mit Parti skal derimod ikke have noget af at føre et fælles Forsvar sammen med Venstre eller Regeringen for, hvad Regeringen gennemfører, og som vi ikke deltager i. Naar, for at tage et Eksempel, Socialdemokratiet har været Regeringens Støtteparti i den nordslesvigske Skoleordning og vi er Modstandere deraf, saa er der ikke noget med et fælles Forsvar, saa er der Tale om Ret til Kritik.

Paa samme Maade vil jeg gerne sige til den højtærede Statsminister, at det forekommer mig, at Ministeren bruger en forkert Terminologi, naar han taler i al Almindelighed om de samarbejdende Partier. Vi er ikke et med Regeringspartiet samarbejdende Parti i al Almindelighed, vi er samarbejdende paa de Omraader, hvor vi opnaar Overenskomst og kommer til Enighed med hinanden, men naar det f. Eks. er Socialdemokratiet, den høje Regering samarbejder med, er det Socialdemokratiet, der er det samarbejdende Parti, og ikke os.

Jeg er dernæst nødt til at fremsætte enkelte Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Paul Holt. Jeg skal indlede med at spørge, om det ærede Medlem, naar han indlod sig paa at bruge det Udtryk om Socialdemokratiet og Det radikale Venstre, at de to Partier repræsenterede den Konstellation, der førte frem til den 9. April, saa ikke tror, det var noget rigtigere og noget smukkere af ham at gaa ud fra den Tankegang, at det var Verdenskrigens Virkninger og Tysklands militære Interesser, der førte frem til 9. April og denne Dags Ulykker for Danmark.

Dernæst skal jeg til det ærede Medlem sige nogle Ord i Anledning af, at han med Henblik paa Sydslesvigerne udtalte, at jeg i min Tale fuldkommen havde undervurderet Betydningen af, hvad man kan kalde Genforeningshaabet, og den Tankegang, jeg havde givet Udtryk for, at den ægte Danskhed lever og virker, fordi Kærligheden til Danmark og dansk Kultur er en Livsværdi, som Mennesket lever og kæmper for, og som er en Nødvendighed for vedkommende, denne Tankegang tillod det ærede Medlem sig at kalde en perverteret Heroisme. Er

det virkelig vel betænkt af det ærede Medlem? Maa jeg tillade mig som Svar paa det, det ærede Medlem dér sagde, at gengive et Minde fra mine Ungdomsoplevelser. Da jeg var helt ung, opholdt jeg mig et Par Aar paa Askov Højskole, og jeg mødte blandt Kammeraterne en Snes unge danske Sønderjyder. Jeg kan for Resten bemærke, at det var først paa det Tidspunkt, det sønderjyske Spørgsmaal rigtig kom mig ind paa Livet; det var først derved, det blev levende for mig, hvad den Kamp, Sønderjyderne førte, betød. Men nu beder jeg det høje Ting erindre, at det var paa et Tidspunkt, hvor Kejser Wilhelm's Tyskland stod paa sin Magts højeste Tinde. De unge, der var paa Askov, bar jo nok paa et Genforeningshaab, men alle erkendte, det ved vi jo, alle erkendte de, at en nøgtern Erkendelse maatte sige dem, at intet menneskeligt Øje kunde øjne Muligheden for dette Haabs Opfyldelse. Nu spørger jeg det ærede Medlem Hr. Paul Holt: Tror han, at disse unge og Datidens Sønderjyder paavirkedes i deres Danskhed af, at Genforeningshaabet maatte være saa spinkelt, som det dengang var? Nej, aldeles ikke. Sønderjyderne, de unge dér, var danske, fordi de ikke kunde være andet end danske, fordi de bar paa Kærligheden til dansk Kultur og Kærligheden til Danmark. Det var en Livsværdi for dem, som gennemstrømmede hele deres Liv. Det var dette, der gjorde, at de holdt Stand. Det var dette, der gjorde, at da Tiden var inde, vidste enhver, at Nord-slesvig tilhørte Danmark med Slægtleds nationale Kampes Ret.

Det ærede Medlem Hr. Paul Holt fremsatte dernæst den Bemærkning, at den Politik, som havde fundet sit Udtryk i Noten til England, og den Politik, som altsaa bl. a. besegles her i Dag, var en af Det radikale Venstre ført Politik. Det er besynderligt, som et Menneske kan være forblindet. Den Politik, der føres med Noten som Grundlag, og som besegles her i Dag, er den Politik, der var Danmarks og Sønderjydernes nationale Program fra 1870 til 1914: Slesvigs Deling efter Nationalitet. Det er den Politik, hele det danske Folk førte og som det ærede Medlem var med til at føre i hele Tiden mellem de to store Verdenskrige. Det er denne Politik, tilsat Hensynet til den nye Situation i Sydslesvig, Hensynet til vore Landsmænd i Sydslesvig, som har fundet Udtryk i Noten til England. Denne Politik har ikke blot den forholdsvist svage Styrke, som det radikale Parti kan give den. Den har den Styrke, som tre Slægtleds Modning og Afklaring i det danske Folk har givet